

Ite missa est

Je to jako blesk z čistého nebe. Skoro neuvěřitelný záblesk, po kterém nenásleduje hrom. Teď a konec? A pak už nic? Je cítit ionizovaný vzduch.

U oltáře kněz slouží tichou mši svatou. Klečím vzuadu v kostele, modlím se, vnímám gesta, slyším slova, cítím Boží přítomnost a sílu. Mše tiše plyne, kněz přijímá. Klečím a hluboce skláním hlavu: „Non sum dignus!“* Jako ve snu slyším: „Ite, missa est.“** a vidím, jak kněz mizí v sakristii.

Tichem kostela v ozvucích odcházejících věřících zní posvátná slova a hudba andělských křídel, která se dotýkala oltáře a jež svým šumem knězi pozvedala ornát při proměňování.

Je to jen pocit? Nebo snad fyzikální vyjádření přítomnosti Boží? Je to pravda! Hodiny mě zradily. Ukazují o hodinu víc, než když jsem vstupoval do kostela.

Dodávám si odvahu a přicházím před oltář, poklekám. Na zlatých dvířkách majestátního svatostánku je symbol ryby ve vlnách s nápisem „ΙΧΘΥΣ“ (řecky „ryba“) – Ježíš(I) Kristus(X) Boží(Θ) Syn(Y) Spasitel(Σ). Hledím na zlatou bránu, snažím se jí proniknout očima víry. Tak tady přebývá sám Bůh. Bůh je všudypřítomný, ve svatostánku je Kristus jako Bůh, ale především se s ním zde setkáváme jako s člověkem, lépe tedy nahradit slovo Bůh slovem Kristus, aby byl mým zachrán-

cem, spasitelem. Jsem v přítomnosti Boha živého – a nezemřel jsem. Oceán je svět. Ryba – to jsi ty, Pane. A co já? Mluv Pane, naslouchám.

A je to znovu jako blesk z čistého nebe. Najednou mě do očí udeří symbol ryby ve vlnách. Ryba – to jsem já. Jsi do mě vepsán Ty – Zachránce. Proplouvej, poznávej, dobývej svět. Celý ti patří. Oživuj ho jako ryba oživuje vody. Vše pro Krista. On je zde, abych se s ním setkal, já jsem zde, abych ho nesl do celého světa. Už chápu: Ite, missa est. – Jdu! Jsem poslán, mé poslání trvá.

* lat. „Nejsem hoden“ ** lat. „Jděte, je propuštění“ (missa – zkrácení z missio – propuštění)

Pane vrchní přineste mi prosím řízek. Ale hrozně velký. Jsem totiž hrozně nervózní a každá maličkost mě dokáže rozčílit.

Jakub Macek

Martine, pročpak brečíš? Ale, byl jsem ve sklepě a praštil jsem se do ruky. Do které? Nevím, byla tam tma.

Jakub Macek

Učitelka zadala žákům slohový úkol na téma „Kdybych byl ředitelem firmy.“

Všichni žáci se pustili do psaní, jen Matěj ne.

„Proč nepíšeš?“ ptá se učitelka.

„Čekám na sekretářku.“

Vojta Jílek

„Ukaž mi žákovskou knížku,“ říká tatínek Frantíkovi, když se syn vrátí ze školy. Frantík mu ji podá. Tatínek začne listovat a vidí: Matematika 5, zeměpis 5. Bum, bác. Frantík dostane dva pohlavky, tatínek listuje dál. Frantík dostal jedničku ze zpěvu. Prásk. A dostal od tatínka ještě jeden pohlavec. „A ten byl za co?“ ptá se Frantík uraženě. „Za to, že ti po dvou pětkách bylo ještě do zpěvu.“

Jan Fíla

STAČÍ, KDYŽ KAPE...

„To by mě teda zajímalo, kam ten Ježíš na ty své nápady chodí!“ brblal si pod fousy Ondřej. „Prý: ‚Dejte jim najíst‘. Sám mám hlad, že bych křoupal hřebíky, a to kručení v břicho musí být slyšet až na protějším břehu našeho moře.“

„Kdybych měl co jíst, napřed bych se najedl sám. Lidi šli z domova, mohli si vzít zásoby, ale co my? Nikdy nevíme, kde budeme spát a jestli budeme mít něco k jídlu, nebo se uložíme pod širákem hladoví. I kdybych měl něco schovaného, stejně by to nic nevyřešilo. Jsou jich tisíce a kdyby se mohl najíst jen jeden, proč bych to nemohl být já? Ale co, stejně nic nemám a pochybuji, že je na tom někdo líp. Nikdo nepočítal, že se to tak protáhne. Jenže Ježíš mluvil tak poutavě, že jsme ani nevnímali, jak běží čas. Najednou byl večer a druhý den zase a dnes zrovna tak...“

Ondřejovi se začaly hlavou honit útržky z Ježíšova kázání a na chvíli zapomněl, že je Ježíš poslal, aby se zeptali, jestli přece jen nemá někdo něco k jídlu. „Ještě si budou myslet, že to chceme natlačit do hlavy sami,“ vrátila se mu brblavá nálada, ale pak dostal nápad: „Obejdu ten dav kolem dokola a pak se budu tvářit, že jsem hledal jako ostatní. Stejně nikdo nic nepřinese, tak co bych se s někým dohadoval. Vyjde to na stejno.“ Cestou se nenápadně díval po lidech, ale nikde nezahlédl ani náznak toho, že by někdo jedl nebo měl u sebe ještě nějaké jídlo. „Raději se o jídle nezmiňovat, abych je nenaštval. Je dobře, že jsou tak rozjásaní, že si na své prázdné žaludky ještě nevzpomněli. A až budou na cestě domů, už to bude jejich věc a my to nebudeme muset řešit.“

Ondřej byl tak zaujat svými myšlenkami, že doslova zakopl o jakéhosi kluka, kterému se to Ježíšovo kázání přece jen zdálo moc dlouhé a tak si zdřímnul za zády těch, kteří Ježíše napjatě poslouchali. Ondřej sice býval drsný rybář, ale během doby strávené s Ježíšem si dávno odvykl užívat při každé příležitosti drsná slova. A tak řekl jen „Fuj“, zvedal se ze země a přitom se starostlivě díval, jestli tomu ospalci nekopl do hlavy a nebude ho muset křísit. Kluk se však vesele culil a bylo zřejmé, že se mu líbí trocha vzrušení po hodinách mlčení, kdy musel poslouchat a nesměl se ani

zavrtět, aby ostatní nerušil. „To je dneska mládež,“ komentoval to Ondřej, aby zamaskoval svou chybu, „podrazí starému člověku nohy a ani je nenapadne, aby mu pomohli vstát, a ještě se tím baví! Co z tebe jednou bu...“ Ondřej se zastavil uprostřed slova a trochu vyjeveně zíral na to, co se při kolizi vysypalo z klukova ranečku. Pět chlebů a dvě ryby! Je to možné?

„Jak to, žes to ještě nesnědl? Snad si ten poklad nechceš vzít s sebou zase domů?“ Ukázalo se, že se klukova neochota poslouchat netýká jenom slov Ježíšových, ale i maminčiných. „Chleba už je suchý a tvrdý jako šutr, ještě bych si na něm vylámal zuby. A ryby mi nechutnají, ani když jsou čerstvé, natož pak když tři dny leží na slunci,“ vysvětloval ochotně malý mloun a pak najednou dostal nápad: „Jestli chceš, tak si to vezmi, aspoň se máma nebude zlobit, že jsem to nesnědl a vyhodil.“ Možná se ten malý nezbeda těšil, jak si zuby vyláme Ondřej, ale ten jen poděkoval, poplácal kluka po rameni, jako kdyby vykonal kdovíjaký hrdinský čin, a pak rychle, jako by se bál, že si to malý dárcerozmyslí, sbalil chleby i ryby a zmizel směrem, odkud přišel. Kluk nad tím jen zakroutil hlavou, ale ani se moc nedivil, už věděl, že dospěl se někdy chovají dost prapodivně.

Ondřejovi kručelo v břicho a teď měl v rukou jídlo. Ozvalo se pokušení: „Co kdybych jeden nebo dva snědl? Nikdo by si toho nevšiml a pro všechny lidi by ho stejně bylo potřeba pět vozů a ne pět kousků!“ Ten chleba nebyl zas tak moc tvrdý, jak se jevil tomu klukovi. A ryby také nesmrděly. Aspoň Ondřejovi zvonily jeho řemeslem. A naštěstí také tím zářným rybolovem, který od základu změnil celý jeho život. „Neblbni, troubo!“ okřiknul sám sebe a přidal do kroku, aby vzácný nálezk předal Ježíšovi. „On o tom jídle určitě věděl, už když nás posílal,“ uvědomil si. „Ještě že jsem z toho nic nesnědl, to by byla ostuda, kdyby se mě Ježíš zeptal, kolik těch chlebů bylo! Uf! Asi by mi nic nevyčítal a možná by se ani neptal, ale i tak bych byl červený až za ušima a nemohl bych se mu podívat do očí! Takhle je to v pořádku. No, stejně jsem zvědavý, co s tím Ježíš podnikne...“

Apoštol sv. Ondřej

pocházel z Betsaidy v Galileji, byl rybářem a patřil mezi učedníky Jana Křtitele (Jan 1, 35–40). Když poznal Ježíše, přivedl k němu i svého mladšího bratra Šimona Petra (Jan 1, 40–42). Upozornil na chlapce, který měl pět chlebů a dvě ryby (Jan 6, 8–9), a spolu s Filipem zprostředkoval setkání pohanů s Ježíšem (Jan 12, 20–22). Podle tradice hlásal evangelium v různých krajích a zemřel kolem roku 60 v Patrasu v Achaji (v dnešním Řecku) přivázan na kříž ve tvaru písmene X. Jeho svátek slavíme 30. 11.

KALICH nebo GRÁL?

Slovo „grál“ se odvozuje ze staré francouzštiny, ze slova graal, předtím z latinského cratalis, a to zase z řeckého crater – miska. Snad je to také zkomolenina ze Sanguis Regalis – krev královská. Samotný grál byl mísa či pohár, broušený z jednoho kusu materiálu.

Podle logické úvahy by mohlo jít o pohár, ze kterého pil Pán Ježíš při poslední večeři. Tudiž nějaký zdobený kalich z domácnosti matky Jana Marka, v jejímž domě se večere konala. Není jasné, z jakého materiálu pohár byl – v úvahu připadá kamenina, bronz, dřevo i drahé kovy. Je zde otázka, kdy se stal tento kalich posvátnou relikvií. Podle legendy v okamžiku, kdy Josef Arimatijský do něj zachytil krev umírajícího Krista. Nikdo už dnes zřejmě nezodpoví, jestli tomu tak bylo, protože Písmo svaté se o těchto skutečnostech nezmiňuje. Jisté je, že Krev Pána Ježíše má pro nás nezměrnou hodnotu, kterou si uvědomovali i ti, kteří byli svědky Ježíšovy oběti na kříži. I v prvotní římské církevní obci máme záznamy, že např. svatá Praxeda shromažďovala v prohlubni kamene krev mučedníků (tzv. Pozzo del sangue dei martiri).

Existuje trojí výklad: Grál jako pohár s Kristovou Krví, Grál jako relikviář (tedy mísa), v němž bylo složeno plátno do něhož bylo zabaleno Tělo Pána Ježíše (Turínské plátno) a Grál jako kalich při každé mši svaté, při níž se proměňuje víno v Krev Kristovu. Ať už existuje, nebo neexistuje kalich, do kterého byla zachycena Krev Pána Ježíše, pro nás je důležité, že ji nemůžeme nikde hledat, ale máme ji na dosah při každé mši svaté jako nejcennější poklad našeho života, protože jedna jediná kapka by stačila, aby vykoučila celý svět od hříchu. Vážíme si toho? Zacházíme s úctou s nádobou, ve které bývá Kristova Krev? Kalich nám svým tvarem připomíná rozevřené dlaně, v nichž uchováváme něco vzácného, křehkého, to, o co bychom mohli snadno přijít, nebo také rozevřené ruce (vzhůru srdce), do nichž přijímáme milost od Boha, jako května ráno přijímá rosu do rozevřeného květu (kalichu), ze které pak celý den žije.

SLOVÁNÍ OBJEDNÁVEK

Kdo neodebírání Tarsicia, jako by nežil!

Patříš mezi ty, kteří neodebírání Tarsicia? Znáš někoho, komu bys ho mohl doporučit? Tak neváhej a Tarsicia si objednej! Pokud budeš vylosován, můžeš se těšit na krásnou knihu v komiksovém podání o Františku Xaverském. Knihu od Ivana Renče „Ušatý osel, nebeský posel“ od nás získávají vylosování šťastlivci bratři Sobotkovi a Vojtěch Novotný z Olešnice.